

Text om Eva-Stina Sandling.

I Norrbottens skogsland, på en udde vid sammanflödet mellan Stora- och Lilla Luleälv, bodde för 6000 år sedan ett jägarfolk. Spåren av deras hyddor kan än idag ses som rektangulära sänkor i marken. Mitt emot denna plats, på andra sidan Stora Luleälv i Porsby, föddes, bor och verkar Eva-Stina Sandling. Efter textilkonstutbildning på Konstfack i Stockholm återvände hon till sin fädernegård. För ett femtontal år sedan upptäckte arkeologer att området som man tidigare trodde bara var genomströvat av tillfälliga besökare varit bebott i minst 6000 år. Svensk forntidshistoria måste skrivas om. Vid utgrävningsarbetet blev Eva-Stina anställd under flera perioder. Detta arbete öppnade en ny bildvärld för henne där naturföremålen, stenarna och träfragmenten blev bärare av budskap överbryggande tidens svalg. Sedan dess har det textila bara varit ett av de material som Sandling arbetat med. Ofta finner hon sitt material i den natur som omger henne. Slyskogen får bidra med konstruktionsmaterial, stenflisorna på marken får ange färgen, pälsbitar får bli strukturer och riktningar, horn blir form. Sin konstnärliga plattform förklarar hon så här:

“Pärlugglan ropar ihärdigt nätterna igenom. Frågar och lockar, söker ett svar; en dialog i det genomträngande stora svarta. En svärta med djup och avstånd som klingar uppåt, rakt upp mot universums sammetsblå tak. Som pärlorna ur ugglans fjäderskrud har stjärnorna sprättat ut över oändligheten. Ligger och blinkar, kastar eko mot bergen, kalhyggerna och stormyrarna. Mot allt det gråkonturiga diffusa livsutrymmet vi alla bebor. Uggorna och vi, och alla djuren, skygga bak slykanterna på de igenvuxna slätterängarna.

Jag skojar med ugglan, svarar och härmar. Den låter mej ibland samspråka, öppna en märkvärdig svårbegriplig dialog. Ett tilltal som naturen och rummet erbjuder alldeles gratis, utan några som helst krav på teknisk anslutning till något nätföretag.

Kanske har konsten, mina bilder och skulpturer, hittat sina formuleringar just där. Där på det fria nätet, i ett samspråk vid slykanterna och på blötmyrarna.”